

ver ens egne kun saa meget mere magtesløse ved Siden af. Derfor er der ikke andet at sige til Læseren end: Læs selv. Læs Slutningen af denne Historie, de to korte Sider, hvor Mand og Hustru finder hinanden, læs den hele fra først til sidst, og læs de andre med. Men ikke straks, det er umuligt, thi vi har oplevet saa meget paa de et Par og halvtredsindstyve Sider, at vi maa stanse for at tænke derover. Og Tanken bliver til en glad Tak, fordi vi Kvinder mellem vore egne har en Digter med et saadant Livssyn og en saadan Evne til at udtrykke det.

Julie Meyn.

Til Bestyrelsen for „Dansk Kvindesamfund“.

Skønt vi maa betragte det som højst usandsynligt, at „Dansk Kvindesamfund“ kunde tænke paa at efterkomme den af C. B. i „Kvinden og Samfundet“'s Februarnummer til det rettede Anmodning: at nedlægge en offentlig Protest mod Jonas Lies nye Stykke „Lindelin“, tillader vi underskrevne os at gøre opmærksom paa, at det aldrig kan tilkomme Dansk Kvindesamfund at modsætte sig Fremstillingen af Fejl og Brøst hos vort Køn, om hvis Rækkevidde der ialtfald kan være delte Meninger. Endvidere, at en saadan Handling vilde vidne om en overfladisk og usammenhængende Opfattelse af den Digter, der maaske bedre end nogen anden i vor Tid har forstaaet og skildret Kvinderne, og som de fleste af os derfor ærer og elsker.

Vi maa udtale som vor faste Overbevisning, at et Skridt som det tilraadete vilde være i højeste Grad uberettiget og misvisende, og vi kunde kun med alvorlig Bedrøvelse se Dansk Kvindesamfund gøre det.

Elisabeth Grundtvig. Ida Falbe-Hansen.

Kirstine Frederiksen. Kristiane Konstantin-Hansen.

Astrid Stampe-Feddersen.

Februar 1898.